

men jeg antager nok, de ere korrekte. Det forekommer mig, at denne Maade at sælge Statens Træ paa er uheldig og heller ikke i Statens Interessé. Staten har allerede forud ved sin Kontrakt begunstiget Jensen Tusch, dels nemlig ved at give ham Frijord til Opførelse af Savværket, dels ved Kreditforholdene, ved Afhentning af Træ efter eget Forgodtbefindende, og endelig har han Indflydelse paa Tidspunktet for Auktioners Afholdelse. Det forekommer mig at være ret uheldigt, at Træets Pris ikke skal være ens for alle, og det har ogsaa Betydning for de omkringboende Liebhaveere af Træet. Det er jo en Selvfølge, at naar en Mand forud kan faa sig reserveret en stor Mængde Træ til lav Pris, vil han kunne sætte Prisen op paa Auktionen og dog faa sit Træ til en moderat Gennemsnitspris. Jeg skal derfor henstille, om den højtcerede Finansminister ikke vilde lade denne Sag undersøge, og saa vidt muligt sørge for, at enten Træet bliver solgt paa Auktion altsammen, eller, hvis Ministeriet finder sig bundet ved Kontrakten, hvad jeg ikke tror, der er nogen Grund til, da sørge for, at det Træ, der bliver givet bort ved Underhaands-salg, bliver betalt med den almindelige Pris ved offentlig Auktion, saa at der bliver lige Forhold for alle. Det forekommer mig, at det er et Standpunkt, som ingen kan klage over, og som virkelig er i Statens Interessé.

S. Sage: Jeg vil gerne udtale mig i samme Retning som i Fjor angaaende Skovfogedstederne. Efter den højtcerede Formands Opfordring skal jeg gøre det saa kort som muligt. Udvalget har fastholdt sin Opfattelse fra i Fjor med Hensyn til disse Skovfogedboliger — der er nogle Stykker i Nar, og nogle flere i Fjor. Jeg har Grund til at tro, at der i Virkeligheden foreligger en Misforstaaelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, og at man samtidig med, at man gerne vil være human mod de paagældende, i Virkeligheden begaar en Inhumanitet imod dem, fordi Forholdene ikke ligge tilstrækkelig klart for. Jeg skal som jagt fatte mig kort og blot henvise til Lønningslovene for Skovbetjente af 1851 og 1859 og erindre om, at der udtrykkelig staar, at de paagældende skulle have fri Bolig, som de selv skulle vedligeholde og intet videre. De skulle altsaa vedligeholde den, og derefter er Lønningen fastsat, og den er paa ingen Maade høj. Man kan sige sig selv, at Lønninger fra den Tid — i Reglen var der for Skovfoged 300 Rigsdaler foruden fri Brændsel — kunne ikke siges at være overdrevne. Dertil kommer en

Jordlod, der i Reglen næppe føder den Hestekraft, der er fornøden. Fordringerne ere stagne til Embedet siden den Tid. Man forlanger, at de skulle kunne lede en større Arbejdsstyrke. Arbejdsforholdene ere vanskelige nu end tidligere. De have Distrikter paa indtil 1,200 Tdr. Land, og saa kunne de ikke leve, som de selv ville. De maa ikke søge Fortjeneste hos private Folk, thi de maa ikke gøres afhængige af private Folk — det staar ligesom i deres Instruks, at de ikke maa tage Arbejde hos de ved Skoven boende. Samtidig skulle de være Politit over for Krybskytter, og tit er det Befolkningen selv, der optræder som saadanne. Det er altsaa en Stilling, som ikke ligesom kan stilles sammen med en almindelig Arbejdsmands, der søger Arbejde, hvor han bedst kan. Derfor bør ikke Lønningen trykkes saa lavt ned, at den i Virkeligheden stilles lig med eller under, hvad en dygtig Arbejdsmand eller Haandværker kan tjene. Og dette er ofte Forholdet. Det vil man kunne se, naar man gaar Lønningsbestemmelserne igennem med pligtig Enkelførgøelse og andre Paalæg.

Men det, jeg navnlig vil fremhæve, er det, at der er lovtlig tilfagt dem fri Bolig, men at man ikke desto mindre lægger paa dem at forrente og amortisere $\frac{1}{6}$ af de Summer, som gaa med til at forandre Boligen og Udhjæne, naar Staten mener, det er nødvendigt at bygge disse om, fordi de ere for gamle eller af andre Grunde. Altsaa, medens alle andre i saa Henseende, naar de have Friholig, ogsaa i Virkeligheden faa det, faa disse kun $\frac{1}{6}$ deraf. Jeg skal bemærke, at det er heller ikke ganske konsekvent, at man vedbliver at fastholde 4 pCt. som den normale Rente fra Medlemmers Side, som samtidig indbringe Lovforslag om at ned sætte den til $3\frac{1}{2}$ pCt. Selve denne lille Advance vilde jeg imidlertid fra mit Standpunkt ikke kunne være tilfreds med. Jeg tror, det er Uret mod de paagældende. De have været fri i mange Nar paa Grund af de politiske Forhold. Nu har man genoplivet gamle Restrikter, som kun ere ministerielle og ikke i Virkeligheden havde Gyldighed i denne Henseende, i hvert Fald ikke som Lovregler, og ifølge disse har man paalagt de paagældende at forrente og amortisere en Del af Aaenene. Jeg tillader mig at henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overvejelse, om der ikke er Grund til at komme bort fra det Princip. Finansielt set er det en ren Ubetydelighed.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg skal i min Besvarelse tillade mig at